

[Aksel Larsen.]

Vi eksisterer, vi er her, og vi bliver her. Det gør vi ogsaa, selv om det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft igen siger — jeg ved ikke om det er for 20de, 30te eller 50de Gang —, at alle danske Arbejdere har gennemskuet os og set, hvor forløjede og forræderiske vi er. Det sagde man, dengang vi havde 3 000 Stemmer; da fik jeg at vide, at alle havde gennemskuet os, og at nu var vi færdige. Da vi havde 40 000 Stemmer, fik vi at vide, at nu var vi gennemskuet af alle Mennesker, og det samme har vi faaet at vide nu, da vi har 255 000 Stemmer. Og saadan vil det maaske gaa et Stykke Tid endnu, men jeg synes, man skulde holde op.

Jeg synes, man ikke alene fra den Side, men ogsaa fra andre Sider skulde interessere sig for den Opgave, der bestaar i at skaffe Landet gode og stabile Regeringsforhold. Jeg vilde anse det for heldigt, jeg vilde anse det for det eneste rigtige i og for sig, om Rigsdagspartierne paa samme Maade, som det skete før den 5. Maj mellem de gamle Partier og Frihedsbevægelsen, kunde optage fornuftige, jævne Drøftelser om dette: hvad skal vi gøre ved den Situation, der eksisterer? Kan vi ikke stille en bedre Regering paa Benene? Det er ikke givet, der kan komme noget ud af det, men jeg mener, man burde gøre det.

Her er det nu kommet saa vidt, at Det konservative Folkepartis Ordfører i denne Debat (Christmas Møller), hvis Parti dog stort set har været Støtteparti for Regeringen, staar op og siger, at en af Ministrene burde have et Mistillidsvotum og jages ud af Regeringen i Dag; men det kan ikke lade sig gøre, vi kan ikke slippe af med ham. Jeg siger ikke dermed, at jeg deler det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Mening, men det ærede Medlem har sagt dette og mener det — og det er jo ikke gunstige Forhold for Landet. Naar det er saadan, at selv Regeringens Støttepartier ønsker Ministre udskiftet, men ikke kan opnaa det, synes jeg, man burde gribe til lidt andre Metoder, end man ellers bruger.

Kan man optage Forhaandsforhandlinger om Ministrenes Lønninger, Rigsdagsmændenes Vederlag og slige Ting, kunde man vel ogsaa optage saadanne Forhandlinger om de Ting, der er vigtigere for Land og Rige. Jeg ved ikke, om man vil det, men vil man det ikke, ved jeg, at saa er der kun een Ting, der hjælper, og det er, hvis der kunde blive Samling inden for Venstrefløjen i dansk Politik. Jeg skal ikke komme med Definition af, hvor langt denne Ven-

strefløj rækker, for det synes at være noget, der forandrer sig — det er, som den gamle Græker siger: Alt flyder. Jeg ved kun, det er ganske tydeligt, at Partier eller Dele af Partier, som i Fjor Efteraar i høj Grad var Tilhængere af Knud Kristensen-Regeringen eller villige til at støtte den, nu er yderst skeptiske enten over for Regeringen som Helhed eller over for Statsministeren i Særdeleshed.

Jeg mener, at det, der skulde til, var, at Venstrefløjen i dansk Politik fandt sammen og tog Førerskabet over den politiske Udvikling her i Landet. Jeg er klar over, at dette lader sig ikke gøre, uden at Socialdemokratiet vil være med, og det burde være Socialdemokratiet som det største Parti, der tog Førerskabet i en saadan Udvikling. Jeg ved i hvert Fald, at ikke alene Arbejderklassen kan ikke være tjent med, som det gaar, men Folket som Helhed eller dets store Flertal kan ikke være tjent med, som det gaar. Jeg synes derfor, at nu, da Rigsdagsarbejdet stort set er forbi og man faar Begivenhederne lidt paa Afstand, bedre kan faa gjort Status op, kan faa Tid til at tænke sig om og foretage politiske Overvejelser, skulde man ogsaa — og navnlig i Socialdemokratiets Ledelse — spekulere paa, om det ikke vilde være den rigtige Vej at gaa.

Jeg forstaar, at man for længst har fortrudt det, der skete efter Valget den 30. Oktober; men saa er det jo med at se at faa Forholdene ændret, og det er saa ganske givet, at ikke alene Arbejderklassen og dens Organisationer, men vide Kredse af Folket derudover, har ikke glemt Besættelsestiden og Frihedskampen og dens Erfaringer. De vilde med Glæde hilse en Samling af Kræfterne, som kan føre det Arbejde videre, der blev midlertidigt afbrudt den 30. Oktober, og kan føre Folket og Landet frem til den Tilstand og de Maal, som man jo ogsaa kæmpede for at naa, da det gjaldt Kampen for Danmarks Frihed.

Formanden: Efter det, der nu foreligger for mig, maa jeg anse det for rigtigst at holde Aftenmøde. Det meddeler jeg de ærede Medlemmer allerede nu.

Bertel Dahlgaard: Det stunder nu mod Afslutningen af den første ordinære Rigsdagssamling under det genvundne Folkestyre. Og hvordan er det saa gaaet? Jeg tror, Sagen har to Sider, en, der vender indad mod Rigsdagens indre Arbejde og Forholdet mellem Partierne, og en, der vender udad mod Befolkningen. Jeg vil